

ÖMER ARASLI'NIN ARDINDAN



Can Dostumuz ÖMER ARASLI'nın Ardından

Böyle bir yazıyı yazmak bizim için gerçekten çok zor. Çünkü 20 Eylül gecesi biz 35 yıllık birlikteliğimiz olan meslektaşımız, kardeşimiz ve hepsinden öte can dostumuzu kaybettik.

Geriyeye dönüp baktığımızda paylaştığımız o kadar çok şey var ki... Yıl 1972, Ege Üniversitesi Mühendislik Bilimleri Fakültesi Maden Mühendisliği Bölümü yeni kurulmuş. Pırıl pırıl 21 genç bu bölümün ilk öğrencileri. Öğretim üyeleri ile abi-kardeş, kendileri de kardeşten öte. Bizlerden biriydi Ömer. Yıllar geçti yollar ayrıldı, Ömer hiç birimizden kopmadı.

Üniversite yıllarında Ömer kıvırcık kabanık uzun saçları ile en kısa teneffüs arasında bile tüm sınıfı toplayarak (Ümit, Orhan (kaybettik), Serhat, Nusrettin (kaybettik), Behzat, Tefo (Ömerin deyişiyse) inşaat bölümüyle maça koşardı. En sevdiği spordu futbol.

Ömer öğrencilik yıllarında içkiyi ağzına koymazdı. Hiç unutmam bir gün bir kutlamadayız, herkes içiyor, Ömer kola istedi. Biz bildiğimiz için önceden kola içine votka koyup sıkıca ağzını kapattık. Daha kapağı açar açmaz yine beni kandıracaktınız deyip şişeyi boşaltmıştı. Biz ona "madenci adam içer" diye takılırdık, o da "daha madenci olmadık, olunca görüşelim" derdi. Gerçektende öyle oldu.

Maden Mühendisleri Odasının İzmir temsilciliğini Ümit Cöcen ona devir ederken bu işi en iyi yapacak kişi olduğundan çok emindi. Her konuda olduğu gibi bu konuda da bizi yanıltmadı, üye sayısının artırılmasından başlayarak, bina alınmasına kadar her aşamada canla başla çalıştı. Bu dönemde sanki Oda ile bütünleşti ve bu

nedenle Ömer deyince Oda aklımıza gelir. Çünkü mesleğini dolayısıyla da mesleğini temsil eden Oda çalışmalarını çok seviyordu. İzmir Şube başkanlığını bırakmış olsa bile gönlünde hiçbir zaman bırakmadı.

İlk olarak Madenciler gecesi düzenlemeye karar verip (Ümit-Ömer-İlknur) madenci büyüklerimize gittiğimizde bize gülmüşlerdi, siz nasıl yaparsınız diye. Yine de bize moral ve destek verenlerle, 100 kişilik bir katılımı bu işi başlatmıştık. İzmir'de bugüne kadar her yıl daha büyük bir katılımı ve coşkuyla kutlanan madenciler gecesinin ilk adımı yine Ömer'in gayretleri ile başlamıştı.

Ömer ve Cemile'nin bizde ayrı bir yerleri vardır Eskiler sağdıç derler ya işte bizde öyleydik, hem nişan yüzüklerini taktık hem nikah şahidi (Ümit-İlknur) olduk.

Cemile'ye iyi bir eş, Güneş'e iyi bir baba, bizlere iyi bir dost ve hepsinden de öte iyi bir insandı, iyinin de iyisi... Sevecen, alçak gönüllü, dünya ile barışık, doğru, ilkel ve ilerici... Herkesin yardımına koşar, olaylara ve sorunlara olumlu yaklaşılarak mutlaka çözülmesi için feda edercesine kendini ortaya atmaktan hiç kaçınmazdı.

Onun yaşamı sevinci çok kısa sürdü... Daha paylaşacağımız çok şeyler vardı...

Sınıf arkadaşları adına,

Ümit-İlknur Cöcen

Fethi Candan



“Ne zaman bir yakını ölse birinin,
Onu ilk-ölüm sanır kalır o.
Ne zaman bir sevdiği ölse birinin,
Onu en-ölüm alır kalır o.
Ne zaman bir saydığı ölse birinin,
Onu hep-ölüm bulur kalır o.
...”

(Ölümün Yükselişi ve Çöküşü) Özdemir ASAF

Her ölümün ardından konuşmak kadar yazmakta zor... Yaşananlar, anılar dolar yüreğimize boğazda düğümленir, nasıl sözcüklere dökülemiyorsa duygular, kağıda da dökülemez birtürlü...

Ömer Araslı ile 1980’li yılların başında başlayan tanışıklığımız ölümünden birkaç dakika öncesine kadar sürdü... Araya yollar ve yıllar girse de hep aynı sevecenlikle birlikte olduk... sitemsiz...

Madenciliği sevdi, insanları sevdi, en çokta madencileri... karşılıksız...

Onun için bir yaşam biçimiydi madencilik ve Oda çalışmaları, önce eşini Cemile Abla’yı kattı bu uğraşlarda yanına sonra Güneş’i... Ailecek sevdiler, sevdirmeye çalıştılar...

1983’de İzmir’de ilk madenciler bayramını kutlama çalışmaları, Temsilcilikten Şube olmaya uzun yürüyüş ve İzmir Şubesini kendi mekanına kavuşturma çabalarıydı paylaştıklarımız, paylaşabildiklerimiz...

Güneş’i, Cemile’si, dostları, meslektaşları, sınıf arkadaşları, komşuları, mahalle esnafı yalnız bırakmadı onu, son 9 aylık yaşam mücadelesinde; evi, başı hep kalabalıktı hastalık sürecinde başından belliydi, kaybedecektik Ömer Abi’yi ama hep bir umut, mucize bekler olduk hani olur ya... OLMADI...

20 Eylül 2006 tarihinde akşam üzeri gün batışıyla son nefesini verdi, son bir geceyi daha görmek istemedi sanki, dünyayı aydınlık hatırlamak ister gibi...

Uzun yıllar süren uğraşlar ve bir şeyleri başarmış olmanın verdiği mutluluk ölümü sonrasında yüzünde gördüğüm gülümsemede saklıydı...

Ülkemiz, madenciliğimiz bir neferini, bir güzel insanını daha yitirdi. Azalıyoruz... Sadece ölümlerle değil... Aynı duruşlarla... En fazla birarada olmamız gereken zamanda...

İzmir’e ve Ömer Abi’ye özgü “apo” diye seslenişini hiç unutmayacağım... Özleyeceğim...

Kurumlar, tarihleri ve bu tarihleri yaratan/yaşatan kişilerle anılır, TMMOB Maden Mühendisleri Odası İzmir Şubesi’de Ömer Araslı ile birlikte anılacaktır...

Alpaslan Ertürk



Sene 1972 İzmir Bornova’da yurttan kalıyoruz. Bir gün Ömer geldi. Yurtlarda kalan arkadaşlarımızı toparlayıp bizi evlerine götürdü.

Ben, Naci Hasdemir, Fethi Candan, Ahmet Demir, Mehmet Bezirgan, Tefik ve Hüseyin hep birlikte Ömer lerin Mersinli- Çamdibindeki mütevazı evlerine gittik. Bizi Babası Hasan Amca ve Annesi Ummuhan Teyze bir baba ve anne sıcaklığı ile karşılamıştı. Evin salonunda hep birlikte sohbet ettik. Hasan Amca bir baba şevkati ile hepimizle tek tek ilgilendi. Derken iki tane yer sofrası kuruldu. Ömerin Annesi Ummuhan Teyze bizlere yurtlarda hasret kaldığımız sıcak ev yemekleri yapmıştı. Hepimiz ailemizden ilk defa ayrılmış gençcik üniversite öğrencileriydik. İştahla yemeklere kaşık salladık. O akşam hepimiz çok mutlu olmuştuk. Çünkü aile ortamı özlemimizi gidermiştik. Arada bir Ömer’lere giden arkadaşlarımız moral depolayarak dönerlerdi.

Daha sonraki yıllarda Ömer’in ve ailesinin insan sevgilerini hep paylaştık. Hep mutlu olduk.

O yıllarda Mühendislik Fakültesi olarak inşaat, kimya, makine, endüstri ve maden mühendislikleri öğrencileri hep bir arada ortak dersler alıyorduk. Ömer'i Fakültede herkes tanırdı. Ömer sayesinde ders aralarında Fakültede neredeyse her gün futbol oynanırdı. Ömer iyi bir Galatasaray'lı idi. Ama herşeyden önce hiç kimseyi küçümsemeyen, insanlara sevgisi çok fazla olan bir arkadaşımızdı. Sağcısı solcusu herkes Ömer'e güvenirdi. O bir güven adamıydı. Onurluydu. İnsan ilişkilerinde alıcı değil hep vericiydi. Dost canlısıydı. Sevmeyi seven ender insanlardan biriydi. Kendisinden çok başkaları için birşeyler yapmaya önem verirdi.

Meslek yaşamına 1977'de MTA Sondaj Daire'sinde başladı. Memleketin dağlarını taşlarını çok gezdi. Ama İzmir sevdalı idi. MTA'dan ayrılıp İzmir'e yerleşti. Mermerci oldu. Uzun yıllar Sıtkı Ayaz'la birlikte çalıştı. Bu dönemde İzmir'deki maden mühendislerini bir araya toplayıp, Maden Mühendisleri Odası'nın İzmir Şubesi'ni kurmak için arkadaşları ile birlikte çok gayret gösterdi. Sonunda Odamızın İzmir Şubesi kuruldu. Uzun yıllar Şube Başkanlığı görevini üstlendi. İzmir'de madencileri bir araya toparlamayı başardı. Daha sonra arkadaşları ile birlikte bölgede bazalt işletmeciliğine başladı. Ömer bu arada herkesin yardımına koştu. Ama bir gün talihsiz bir hastalıkla birlikte yaşadığını öğrendi. Hastalığı döneminde yine hiç bir şeye aldırmadı. Sevdiklerine hiç bir şey söylemeden ben iyiyim diyerek vedalaştı. Başta Annesi, Babası, kardeşleri Sevgili Eşi Cemile Hanım ve biricik kızı Güneş olmak üzere tüm dostları Ömer'in sağlığına kavuşması için Tanrı'ya dualar ettik ama olmadı. O içindeki insan sevgisini dostlarına bırakarak aramızdan ayrıldı. Sevgili Ömer'i hep özleyeceğiz...

Muhterem KÖSE



Meslek Sevgisi...

İnsanlar yaşamları boyunca belirli kişi, kurum ve/veya canlı cansız varlıklara karşı değişik sevgiler geliştirebilirler. Ömer Araslı'nın ailesi ve yakın çevresi dışında çok önemli bir sevgilisi daha vardı; mesleği, yani maden mühendisliği veya daha geniş bir kapsamda madencilikti. Üniversiteyi bitirdiğim 1987 yılında tanıştık sevgili Ömer Ağabeyle. Bizler mesleğe yeni atılmanın gençlik heyecanı içerisinde geleceğimizi ararken onun hoşgörülü, sakin ve bıkmak bilmeyen kararlı duruşundan çok şeyler öğrendik. Mesleğimizin daha ileriye gidebilmesinin olmazsa olmaz yolunun örgütlenme olduğu bilinci ile o yıllar ve sonrasında çok şeyler paylaştık.

1987 yılında almış olduğu TMMOB Maden Mühendisleri Odası İzmir İl Temsilciliği görevini şubeleşme aşamasına taşımış ve sonrasında kurumsal bir yapı kazanmasına büyük katkılar koymuştur. 1994 yılında kurucu başkan olarak başladığı İzmir Şubesi başkanlığı görevini 28 Haziran 2000 tarihine kadar devam ettirmiştir. IV. Dönemin son 1.5 yılını ise yönetim kurulu üyesi olarak sürdürmüştür. İzmir İl Temsilciliği ve devamında şube yönetiminde görev aldığı süre içerisinde teknik ve sosyal içerikli bir çok faaliyetin gerçekleşmesine önayak olmuştur. O yıllarda düzenlenen ve meslektaşların aileleri ile bir araya gelmesine olanak sağlayan bahar geceleri akıllarda güzel anılar olarak kalmıştır. Özellikle İzmir Şubesinin faaliyetlerini yürüttüğü binanın alınması için büyük çabalar harcamıştır.

Mesleğine olan bağlılığı ve meslek kuruluşu onun için öylesine önemliydi ki, genelde odamızın, özelde ise ellerinde büyütmüş olduğu İzmir Şubesi'nin zarar görmemesi için her türlü hareket karşısında susmayı tercih etmiştir.

Hiçbir ayrım gözetmeksizin herkesi kucaklayabilecek kadar geniş bir yüreğe sahip olan Ömer Ağabeyi Can YÜCEL'in şu dizeleri çok güzel tanımlıyor.

Dostlar ırmak gibidir...
Kiminin suyu az, kiminin çok,
Kiminde ellerimiz ıslanır yalnızca,
Kiminde ruhumuz yıkanır boydan
boya...

Gürcan KONAK



SEVGİLİ BAŞKAN ÖMER ARASLI,

Maden Mühendisleri Odasının örgütlenmesinde en fazla katkısı olan kişilerden biriydin. İzmir ilinin temsilcilik dönemlerinde, il temsilcisi olmamana rağmen İzmir'deki Oda örgütülüğü için büyük çabalar harcadın. İzmir İl temsilciliğinin gelişmesinden Şube oluşuna ve Şubenin kendi ayakları üzerinde durabilmesindeki en büyük etkendin. Merkezden sonra ilk kalıcı binaya sahip olan İzmir Şube en fazla senin çabaların ile bugünkü binasına sahip olmuştur. Bina fikri, temsilci olduğu dönemde var olan bir olguydu. Katılımcı bir kişiliğe sahiptin. TMMOB ve Oda örgütülüğü içinde her türlü eylemde zaman zaman tek başına da kalsan sen vardın.. Şube çalışmalarını için

bazen kendi işlerini erteleyip zamanından feragat ettin ve oda çalışmalarına yoğunlaştın. Çevrene karşı her konuda çözüm üreten ve yardım etmeyi kendine görev edinen bir yapıya sahipti. Küçük büyük demez herkesle iletişim kurar, herkesle aynı mesafede olmaya çalışırdın.

Her Şube kapısından girer girmez çalışmalara başlamadan önce "Özlem bir su ver bakalım" demeni, Şubeye her girişimde duyar gibiyim.

Evet başkan seni anlatmak kolay değil, yaşamak gerek,

Şubeye verdiği emeklerden dolayı Madencilik camiası olarak sana minnettarız.

SEN RAHAT UYU...

ODA DAHA İYİ ERLERE GELECEKTİR...

SENİ UNUTMAYACAĞIZ ...

HOŞÇA KAL...

Cemil SEÇKİN

Maden Mühendisleri Odası
İzmir Şube Eski Başkanı



Odamızın etkinliklerine ve sektörle ilgili haberlere

www.maden.org.tr

web adresinden erişebilirsiniz.